

СВѢТУЛКА

излѣзе. Тукъ-тамъ надзѣрташе тя съ любопитство, всичко да види, всичко да узнае и все по-навжтре и по-навжтре навлизаше въ гората.

— Ахъ,—възкликна тя,—колко хубавъ е свѣтътъ!

Гората радостно шумѣше и пѣеше, а звездитѣ отъ високо се усмихваха.

— Колко, колко хубавъ е свѣтътъ и звездитѣ, и небето, полянкитѣ въ гората!—повтаряше си тя.

На една полянка намѣри и други свѣтулчици. Заигра се съ тѣхъ на прескочи баба, на гоненица и рженица.

— Хопъ! Хопъ! Тропъ! . . . Чичо-ле! — уловени за ржце викаха тѣ.

И дълго-дълго, безъ умора тѣ пѣха, смѣха се, играха. Чакъ призори сънливи и уморени се разотидоха.

Ала нашата свѣтулчица сбърка пжтя. Тукъ-тамъ, сѣ предъ чужди врати се спираше. И питаше, но напраздно. Никой не знаеше кжде се намира тѣхната колибка.

Уморена, приклекна тя на пжтя, остави фенерчето си на земята и заплака така, съ високъ гласъ.

Бухалтъ, нощниятъ скитникъ, кацналъ на едно високо дърво, я чу и слѣзе при нея.

— Кжде си тръгнала сама, свѣтулчице, презъ гората? Не те ли е страхъ?

— Въ кжщи се връщамъ, но сбъркахъ пжтя. . . Ахъ, добре ми казваше моята майчица да не излизамъ сама. Не я послушахъ и ето сега, — и тя наново заплака.

